

[Jørgen Junior.]

med en blanding af lyserøde påstande om, at det hjælper på vore eksportmuligheder, og at vi samtidig gør noget godt i Tanzania, Zambia, Zaïre, og hvor gavecheckene nu ellers sendes hen, påstande, hvis uvederhæftighed er blevet understreget af statsrevisorrapporter, som ingen læser, og af afsløringer om, hvorledes kommunistiske oprørsbevægelser har kunnet få del i den milde danske regn af midler, som vi selv må hente på lånemarkedet. Handelspolitikken over for Afrika er altså en dårlig politik, og den kan fremskridtspartiet ikke støtte regeringen i.

Men lad os så vende os til det sikkerhedspolitiske, til det storpolitiske, der må være udenrigspolitikens anden ledetråd, og mottoet herfor må være: styrk forholdene til os venligsindede nationer, deltag i den frie verdens arbejde for at bevare flest mulige lande for den kommunistiske undertrykkelse, således at risikoen for, at vi selv en dag bliver ofre for denne, kan holdes så langt væk som muligt. Hvis man er enig i det motto, må man spørge: har dansk Afrikapolitik efterlevet dette motto, som må siges at være af betydning for den danske befolkning? Nej, det er desværre endnu et dundrende nej, desværre endnu en lang række af fejltagelser og af beslutninger af negativ karakter for de danske medborgere, der i deres uheldighed er blevet belemret med den socialdemokratiske regering.

Endnu en gang må jeg koncentrere mig om det sydlige Afrika, fordi det er dér, lunten kan tændes hver dag, og hvor den danske regering har været med til at puste til gløderne fremfor at se på Danmarks interesser, der tilsiger et ønske om fredelig forhandling og sameksistens for at kunne bevare andet end Moskvasatellitter i denne sydlige del af kontinentet. Det er jo nemlig ganske givet det, der er Moskvas plan i deres nykolonialistiske tankeeksperimenter, der skal føre til den fuldstændige dominans af det kommunistiske system, der har fejlet så grundigt alle de steder, hvor det er blevet afprøvet.

I udtalelser for nylig til en af Sovjetvennerne, general Amin i Uganda, sagdes det tydeligt: væbnet kamp er nødvendig. Således skal Afrika hidses op af kommunisterne og de hjælpere, de har fået placeret mange steder såsom i Angola, hvor marxist-leninisterne med kommunisten dr. Neto i spidsen har fået nogenlunde tilkæmpet sig magten grundet de cubanske soldater. I Moçambique udtaler præsident Machel stolt, at

den første marxiststat i Afrika var hans. I Sydrhodesia er det ikke lykkedes endnu, men Robert Mugabe og hans socialistzimbabwerner fortsætter deres militære angreb, hvilket er logisk nok, da der ikke er nogen som helst begrundelse for at tro på, at de skulle være interesseret i forhandling. Namibia med dets SWAPO-bevægelse er afhængig af de andres støtte, og det har sikkert ikke andet at gøre end blot at blive en del af de Moskva-tro protektorater, der skal kunne danne den dødbringende ring om det Sydafrika, som vi i officiel dansk udenrigspolitik så gerne ser slagtet.

Men kan vi da ikke i lille Danmark være rørende ligeglade med, om Sydafrika slagtes og indgår i en satellitrække? Nej, det kan vi ikke. Det kan vi ikke, fordi Sydafrika er et brohoved i Afrika, der er nødvendigt for på længere sigt at bevare den frie verden, for på længere sigt at bevare det Vesteuropa, hvor man kan tale og skrive frit. Der er mange grunde. Nogle af de vigtigste må være, at der er enorme ressourcer af strategisk vigtige mineraler. For visse vedkommende er det de eneste kilder af disse mineraler i den frie verden. Der er enorme kulreserver, der gør landet til et vigtigt energi-reserveområde, og det er endelig, hvad der er meget væsentligt, det land, der kan umuliggøre transporten af energi rundt om Afrika.

Det siges, at Lenin angiveligt engang har sagt, at vejen til Paris går over Afrika. Det ved jeg ikke om er rigtigt. Det lyder meget troligt, men Vesteuropa og Danmark som en del heraf skal ikke affinde sig med den ændring i verdensmagtfordelingen, som tabet af Sydafrika som en fri nation vil være. Uran er et vigtigere argument for både Sovjet, USA og Vesteuropa end hykleri om selvbestemmelsesret for Sydafrikas sorte. Dette er nemlig Danmarks eneste argument for at føre den forkerte Afrikapolitik, der er tilfældet.

Jeg har stor sympati med alverdens undertrykte mennesker, og jeg ville ønske, at alle verdens lande var gode demokratier med de muligheder, dette medfører: at alle havde én stemme og hver stemme vejede lige meget. Dette er desværre kun tilfældet i en meget lille del af verden, i den lille del af verden, som vi kalder den frie verden: I Afrika findes forholdet i enkelte lande, måske Senegal, måske enkelte andre steder, og det er glædeligt; men mere sørgeligt er det, at det generelt kan siges, at det ikke er tilfældet.

I Sydafrika er forholdene bedre end i mange